

Overweging 15e zondag door het jaar – 14 juli 2024

Efeziërs 1, 3-14

Marcus 6, 7-13

U kent het straatbeeld momenteel wel. Caravans staan op de oprit, en er wordt druk heen en weer gelopen met tassen met kleding, met proviand – ja, soms gaan er zelfs aardappelen mee. Het is het begin van een reis naar bekend of onbekend gebied, om even de druk en drukte van het ‘normale’ leven achter ons te laten, en ons te laten verrassen door nieuwe indrukken, prachtige landschappen, ander eten. Even onbezorgd over ‘s Heren wegen lopen. Om na een paar weken gelouterd terug te komen met vakantie verhalen voor familie en vrienden, en met de iPhone vol met kiekjes.

In Exodus, die tekst hebben we overigens niet gelezen, wordt Mozes onderweg gestuurd, door de woestijn, met het volk Israël. Hanna Lam maakte daar een mooi lied over:

*Zomaar te gaan met een stok in je hand, zonder te weten, wat je zult eten, zomaar te gaan met een stok in je hand, eindeloos ver is 't beloofde land.*

In het evangelie van Marcus worden de leerlingen van Jezus twee aan twee door Hem op weg gestuurd. Op weg om te prediken dat de mensen zich moeten bekeren. Ze gaan op weg zonder bagage, zonder brood, zonder geld. Als de discipelen anderen van kramp en angst moeten bevrijden, dan zullen zij die zelf eerst moeten loslaten. In feite moeten ze op weg gaan zonder op iemand te steunen, zonder op zekerheden of bezit te kunnen terugvallen. Ze moeten op weg gaan met vertrouwen, het is een enorme oefening in Godsvertrouwen. En ze gingen!! Ze genazen mensen, dreven boze geesten uit, zalfden mensen met olie. Ze waren een zegen voor de mensen die ze ontmoetten.

Kunnen wij ons ook op pad laten sturen om in een wereld waarin zoveel onrecht is, zoveel honger, zoveel geweld, een boodschap van vrede en troost te brengen? Hebben we iets in ons diepste zelf, los van allerlei materiële zaken, waarmee we op pad kunnen gaan? Paulus schrijft aan de christenen in Efeze dat God ons wijsheid en inzicht heeft gegeven, en dat de Heilige Geest op ons rust. Het is voor ons een roeping en opdracht om daar iets mee te doen.

Ik kan naar aanleiding van deze teksten ook niet om het vluchtelingenvraagstuk heen. Een ieder die zonder bagage en zonder enig perspectief op weg gaat, zonder te weten waarnaar toe, moet wanhopig zijn. Waar is dat beloofde land? We kunnen slechts beperkt tot hulp en steun zijn hier vanuit de Heerlerbaan, maar we kunnen doen wat binnen onze mogelijkheden ligt. In Andreas willen we dat laten zien door om te zien naar elkaar, ongeacht wie of wat we ook zijn. Door er onder andere te zijn voor de mensen uit het AZC. We zijn een kerk die ruimte schept en open staat voor iedereen. Een kerk die oproept tot bezinning op deze vraagstukken, zeker nu er veel onrust is ontstaan door de regeringsplannen.

Andreas is een kerk waar we gastvrij willen zijn, en waar mensen zonder geld of goed mogen binnenkomen, en waar voor ieder de tafel van brood en wijn gereed staat. Een kerk waar trouw en liefde elkaar ontmoeten, waar heil, vrede en rechtvaardigheid kiemkracht heeft en vanuit dorre grond vrucht en toekomst wil blijven voortbrengen.

Zo moge het zijn.